

[Ib Christensen]

kernekræften nogle centraliseringstendenser, som vi ikke bryder os om, og der er nogle kontrolsystemer, som ligger langt fra dansk mentalitet. Vi er derfor meget betænkelige ved kernekræften, og under de forudsætninger, som ligger, kan vi på nuværende tidspunkt ikke gå ind for investeringer i kernekræftanlæg.

Dertil kommer, at solenergien under alle omstændigheder bliver en nødvendig energikilde senest efter århundredskiftet, og at kernekræften efter alt at dømme kun i en periode kan være supplement til andre energikilder. Vi ser gerne, at Danmark kunne springe denne energikilde over.

Vi er enige i, at der skal investeres i kraftvarmeværker, der er langt mere tiltalende ud fra mange synspunkter.

Om trafikinvesteringerne vil jeg sige, at også den høje prioritering af Storebæltsbroen er vi glade for i regeringens oplæg. Vi så gerne, at naturgassen blev prioriteret højere end Storebæltsbroen, men vi accepterer den høje prioritering af Storebæltsbroen. Vi ser det ud fra nationale perspektiver, ud fra den kendsgerning, at vi jo er medlem af Det europæiske Fællesskab med alt, hvad det medfører af trækning fra syd, og forudseende, at en fast forbindelse over Østersøen måske endda kunne komme forud for en fast forbindelse mellem Sjælland og Fyn. Det er væsentlige argumenter for, at denne Storebæltsbro må bygges.

Dertil kommer hensynet til den kollektive trafik og i den forbindelse også til energibesparelser. Kan man køre i tog på godt og vel 2 timer fra Århus centrum til Københavns centrum, så er det klart, at der er mange, der vil lade bilen stå, og så er der måske også mange, der ikke vil tage flyverne, sådan at man kan spare på indenrigsluftthavnsudbygningen og investeringer på det område. I den forbindelse må også DSBs elektrificering være noget, der må prioriteres relativt højt. Endelig er der naturligvis den kendsgerning, at man sparer 3¹/₂ – 4 mia kr. til færger, som altså bliver overflødige, hvis folketinget fastholder den faste forbindelse over Store Bælt.

Til gengæld ser vi gerne, at man nedprioriterer vejinvesteringer, også kraftigere end regeringen vil. Hensynet til den kollektive trafik gør, at vi må investere på dette område i de kommende år og tilsvarende nedprioritere vejinvesteringerne.

Om det miljømæssige vil jeg sige, at vi tager skarpt afstand fra en statslig genbrugs-papirfabrik, som vil koste over 1/2 mia kr., og som formentlig vil skade nuværende erhverv på området og direkte skabe arbejdsløshed. Vi er derfor ikke utilfredse med, at det er en af de ting, der er prioriteret noget lavere; vi ser den gerne glide helt ud.

Af hensyn til de ting, jeg her har nævnt – det er jo nogle dyre krabater af offentlige investeringer – må man sige: ja men der må være nogle investeringer, som borgerne og erhvervslivet og de interesserede selv må klare. Det er sådan noget som isolering, hvor jeg tror, at de stigende energipriser selv vil klare problemet. Folk vil kunne se deres helt iøjnespringende fordel af at isolere deres huse noget bedre osv. Det drejer sig også om byfornyelse, hvor det forekommer mig, at regeringen i for høj grad har stirret sig blind på, at her er et område, hvor der både er beskæftigelse at hente, og som ikke belaster betalingsbalancen. Spørgsmålet er jo, hvor meget vi har råd til at investere ved at indskibe os i så ambitiøse projekter på det område, som regeringen tilsyneladende er villig til. Vi er jo blandt de lande eller måske det land i verden, der har den højeste boligstandard i forvejen, og selv om der stadig væk er store saneringsopgaver her i København og i nogle af de største provinsbyer, så er det jo også et spørgsmål, der i højeste grad vedrører den private sektor, private borgeres interesse i at skaffe sig sunde og gode boliger. Derfor mener vi, at der er et område, som regeringen efter vores opfattelse prioriterer for højt, selv om der selvfølgelig er væsentlige opgaver at løse på dette område.

Vi er betænkelige ved indgreb, ikke alene over for det kommunale selvstyre, men også – og ikke mindre – over for koncessionerede selskaber. Dermed tænker jeg på telefoninvesteringerne. Jeg er ikke sikker på, det er særlig genialt, at man vil prøve at skære ned på dette område i en tid, hvor hurtig kommunikation er en betydningsfuld ting.

Når alle disse ting er sagt, så kan vi altså erklære os enige i regeringens prioritering på en række områder, mens der er nogle områder inden for social- og sygehusvæsenet og ikke mindst inden for uddannelsen, hvor regeringen måske nok har været mere optimistisk, end kendsgerningerne vil vise er berettiget. Hermed mener jeg optimistisk i hense-